

2022. december 11. – Advent 3. vasárnapja – Mt 11,2-11

Legyünk Jézus megjelenítői!

Mit hallanak, és mit látnak tőlünk? A minap beszélgettem egy ismerőssel, és megdöbbenéssel hallottam vissza, amit valaki a neten tartott elmondandónak. Szinte habzó szájjal szidta a katolikusokat és Vatikánt, mint minden létező rossz forrását, persze mindezt a szeretet és a jézusi jóakarat nevében.

Megszéppenve kezdtem tűnődni: Tényleg így állunk? Mit tudunk felmutatni Jézustól napjainkig, önmagunk kibontakozásán kívül?

A történelem jobbra arról szól, amit mi tettünk a jézusi üzenettel, és jóval kevésbé arról, hogy mit tett a jézusi üzenet velünk. Az első dolgunk volt az örömhírből kihagyni a végsőig való elkötelezettséget és másokért valóságot, és helyébe becsempésztük az önmagunknak valóságot és az ember önkifejlődését.

Felépítettük az egyházat a római birodalom köveiből, mert mi azt ítéltük alkalmasnak; Páltól tanultunk teológiát, a római jogból alkottunk kánonjogot, életünkbe beszerkesztettünk szertartásokat, a szentségeket, amelyekkel hatalmat adtunk magunknak a többiek fölött, hogy megőrizzük megközelíthetlenségünket, ahelyett hogy az elkötelezettség és a szeretet köveire alapítottuk volna a jézusi közösséget.

Elmélyedtünk a pénzforgatás tudományában, hiszen az az élethez elengedhetetlen, és annyira lekötött minket saját magunk kibontakoztatása, hogy közben nem vettük észre az emberek szükségét. Úgy éreztük, van nekünk is elég bajunk, majd ha azokat már megoldottuk, jöhetnek a mások gondjai. Ha komolyan elmélyedünk Jézus hétköznapijaiban, észrevehetjük, hogy neki sem volt minden százas. Állandó megfigyelés alatt élt, minden szavát, minden cselekedetét besúgók lesték. Tanítványaival gyakran még kenyérük, de még evésre szánt idejük sem volt, de arra mindig kész volt, hogy aki keresi, megtalálhassa őt, és nála megtalálja a következő lépést.

Mi a valódi hír, amit Jézus ránk bízott? Mit hallottak és láttak Jézustól a küldöttek? „A vakok látnak, a sánták járkálnak, a leprások megtisztulnak, süketek hallanak”, és akik ezer okból a társadalom perifériájára kerültek, nálunk találhatják meg az örömhírt. Van még két hetünk, hogy alkalmassá tegyük magunkat arra, hogy minket látva és hallva gyanút fogjanak azok, akik eddig türelmesen kísérleteztek azzal, hogy megtalálják bennünk Jézus megjelenését. Jézushoz tartozásunk kötelez minket, hogy visszahozzuk az elcsendesedést, a szeretetet, a megbocsájtást, az elköteleződés örömét, és megkeressük azokat, akikhez Jézus általunk akar eljutni. Mi vagyunk a küldöttek, akiknek meg kell vinniük a jó hírt, hogy Isten nincs messze, karnyújtásra van tőlünk, akár kicsik, védtelenek vagyunk, akár szenvedők vagy csalódottak – és akkor akármilyen vak, elvakult, süket, hitevesztett, béna vagy beteg azzal a reménnyel tekinthet ránk, hogy bennünk megbízhat, mert bennünk Jézusra talál.

Sulyok Gábor, Budapest